

Lux

Оправдани
ЛЪЖИ

ЧАСТ
ВТОРА

УИТНИ ГРАСИЯ УИЛЯМС

УИТНИ ГРАСИЯ УИЛЯМС
ОПРАВДАНИ ЛЪЖИ
ЧАСТ ВТОРА

Превод: Лух

chitanka.info

Излъга ме...

Наруши единственото правило, към което съм най-непреклонен: откровеността. Всичката шибана истина.

Наистина ми се искаше да е някоя друга, някоя, която нямаше способността да ме кара да чувствам, някоя, която можех да захвърля като хилядите жени преди нея.

Но не беше.

Привличаше ме както никоя друга жена досега — само един поглед към нея и съм напълно пленен. Но за съжаление миналото ми започваше да изплува на повърхността и трябваше да намеря начин да я пусна.

Да я пусна, защото никога нямаше да я притежавам...

ПРОЛОГ

Андрю

Ню Йорк

Преди шест години...

Трета поредна седмица се будех от безмилостния дъжд, който падаше над този противен град. Облаците бяха с грозен оттенък на сивото, а ивиците мълни, които проблясваха в небето на всеки няколко секунди, вече не будеха възхищение; бяха непредсказуеми. Държейки здраво чадъра си, се приближих до един вестникарски щанд и взех един брой на „Ню Йорк Таймс“ — подготвяйки се за онова, което се намираше между страниците му.

— Колко жени мислиш, че един мъж може да изчука през живота си? — попита продавачът и ми подаде рестото.

— Не знам. Спрях да ги броя.

— Спрял си да ги броиш, а? Какво направи, стигна до десет, преди да се кротнеш? — посочи към златната халка на лявата ми ръка.

— Не. Първо се кротнах, а после започнах да чукам.

Той повдигна вежди смаяно, след което ми обърна гръб и започна да подрежда табакерата си с пури.

Преди няколко месеца щях да се развеселя от опита му да завърже разговор, щях да отговоря на втория му въпрос с безгрижен смях: „Да, и съм повече от щастлив да си го призная“, но вече бях изгубил способността да се смея.

Животът ми се бе превърнал в депресираща филмова лента с повтарящи се кадри — нощи, прекарани в хотелски стаи, студена пот, мрачни спомени и дъжд.

Проклет дъжд!

Пъхнах вестника под мишницата и се обърнах, като хвърлих поглед към пръстена на ръката ми.

Не го бях носил от доста дълго време и нямах представа какво ме беше обладало днес, за да си го сложа. Свалих го от пръста и го погледнах за последен път, клатейки глава от неговата безполезност.

За част от секундата обмислих дали да не го задържа, прибирайки го някъде, където да ми напомня за мъжа, който бях, но се отказах. Онзи мъж беше жалък и наивен и исках да го забравя колкото се може по-бързо.

Пресякох улицата, когато светофарът светна зелено, и щом стъпих на тротоара, направих това, което трябваше да направя още преди месеци — хвърлих проклетата халка.

В канала.

ГЛАВА 1

Оневиняващи доказателства (юрид.): Доказателства, които показват, че подсъдимият не е извършил престъплението.

Андрю

В наши дни

Горещото кафе, което в момента проникваше през панталоните ми и изгаряше кожата ми, беше точно причината, поради която никога не чуках една жена два пъти.

Трепнах и си поех дълбоко дъх.

— Обри...

— Ти си женен, мамка му!

Игнорирах коментара ѝ и се облегнах в стола си.

— В интерес на бъдещата ти, кратка и посредствена кариера на адвокат, ще ти направя две услуги. Първата е да ти се извиня за това, че те изчуках втори път, но това няма да се повтори никога повече. Втората — ще се престоря, че току-що не ме нападна, като ме заля с проклетото ми кафе.

— Недей! — Хвърли чашата ми за кафе на пода и тя се пръсна на парчета. — Определено го направих и се изкушавам да го направя отново.

— Госпожице Евърхарт...

— Майната ти! — Присви очи към мен и преди да изхвърчи от офиса ми, добави: — Надявам се пениса ти да се скапе!

— Джесика! — изправих се бързо и грабнах рулото с хартиени кърпички. — Джесика?

Нямаше отговор.

Вдигнах телефона, за да се обадя на бюрото ѝ, но тя изведнъж пристъпи в офиса ми.

— Обади се на химическо чистене „Лукс“ и им кажи, че искам да доставят един от костюмите ми в офиса. Нуждая се и от нова чаша с

кафе, файла на госпожица Евърхарт от Човешки ресурси и кажи на господин Бах, че ще закъснея за срещата в четири този следобед.

Очаквах да я чуя обичайното „веднага, сър“ или „заемам се, господин Хамилтън“, но тя не каза нищо.

Мълчеше изчервена, а очите ѝ бяха залепени за чатала ми.

— Не се ли нуждаеш от помощ, за да почистиш това? — Устните ѝ се извиха в усмивка. — Имам наистина дебела кърпа в чекмеджето на бюрото ми. Много е мека и нежна...

— Джесика...

— Огромен е, нали? — Очите ѝ най-накрая срещнаха моите. — Наистина няма да кажа на никого. Това ще бъде нашата малка тайна.

— Шибаното химическо чистене, нова чаша с кафе, файла на госпожица Евърхарт и съобщение до господин Бах, че ще закъснея. Веднага!

— Наистина обичам начина, по който се съпротивляваш.

Хвърли още един поглед към мокрите ми панталоните, преди да напусне стаята.

Въздъгнах и започнах да попивам колкото можех повече от кафето. В секундата, в която разбрах, че Обри си бе създавала фалшив профил в *LawyerChat*, трябваше веднага да се досетя, че е от емоционалните типове, нестабилна и неспособна да се държи нормално.

Съжалих, че някога ѝ бях казал, че искам да притежавам вагината ѝ, и се проклинах, че вчера отидох в апартамента ѝ.

Никога повече...

Точно когато откъснах нова хартиена кърпичка, един познат глас разреже въздуха.

— Защо... здравей... хубаво е да те видя отново — каза тя.

Вдигнах глава нагоре, надявайки се, че това е халюцинация — че жената, която стоеше на вратата на кабинета ми и се усмихваше, всъщност не беше там и не пристъпи напред с протегнатата ръка, сякаш не беше самата причина, заради която животът ми бе преобърнат с главата надолу преди шест години.

— Няма ли да стиснете ръката ми, господин Хамилтън? — Тя повдигна вежди. — Това е името, което използваш сега, нали?

Взирах се дълго и сурово в нея — забелязвайки, че някога черната ѝ дълга коса сега беше подстригана късо. Зелените ѝ очи все

още бяха спокойни и съблазнителни точно както ги помнех, но вече нямаха същия ефект.

Всички спомени, които се опитвах да потисна през последните няколко години, внезапно нахлуха в ума ми и кръвта под кожата ми кипна.

— Господин Хамилтън? — попита тя отново.

Вдигнах слушалката на телефона.

— Охрана!

— Ти шегуваш ли се, мамка му? — Тя затръшна телефона. — Няма ли да попиташ защо съм тук? Защо дойдох да те видя?

— Предполагам, че не ми пука.

— Знаеш ли, че повечето хора, осъдени на затвор, получават колети, парични преводи, дори едно шибано телефонно обаждане през първия си ден? — Тя стисна зъби. — А аз получих документи за развод.

— Казах ти, че ще ги получиш.

— Каза ми, че ще останеш. Каза, че ми прощаваш и че ще започнем на чисто, когато изляза, че ще бъдеш до мен...

— Мамка му, Ава, ти ме съсипа! — изгледах я свирепо. — Съсипа ме! Единствената причина, поради която ти казах тези глупости, бе, че адвокатът ми ме посъветва да го направя.

— Значи не ме обичаш вече?

— Не отговарям на риторични въпроси. И не съм експерт по география, но знам много добре, че Северна Каролина е извън Ню Йорк и с посещението си нарушаваш пробацията си. Какво мислиш, че ще се случи, когато разберат, че си тук? Да не мислиш, че няма да доизлежиш шибаната присъда, която всъщност заслужаваш?

Тя ахна.

— Ще ме издадеш?

— Бих минал с колата си през теб.

Тя отвори уста да каже нещо, но вратата на кабинета ми се отвори и охраната нахлу вътре.

— Госпожице? — Шефът на охраната, Пол, прочисти гърлото си. — Ще ви ескортираме до изхода на сградата.

Ава се намръщи и поклати глава.

— Ти сериозно ли? Ще им позволиш да ме изхвърлят, сякаш съм някакво животно?

— Както казах, не отговарям на риторични въпроси.

Седнах в стола си и кимнах на Пол да я разкара.

Тя каза още нещо, но аз ѝ обърнах гръб и престанах да я слушам. Не означаваше нищо за мен и точно сега имах нужда да намеря някоя случайна в интернет, която да изучукам и да забравя за неприятното посещение.

ГЛАВА 2

Увъртане (юрид): *Полезно средство за отбягване на истината или законите.*

Обри

Андрю беше олицетворение на това, което трябваше да бъде задник, блестящ пример за онова, което думата описваше, но без значение колко му бях ядосана, не бях в състояние да спра да мисля за него.

През шестте месеца, през които разговаряхме, нито веднъж не бе споменавал, че има жена. Единствения път, в който го бях попитала дали е правил нещо повече от „Една вечеря, една нощ, без повторения“, той отговори „Веднъж“ и побърза да смени темата.

Превъртах разговора цяла нощ в ума ми, като си казвах, че трябва да приема, че е лъжец, и трябва да продължа напред.

— Дами и господа от художествена галерия *La Monte...*

Мислите ми бяха прекъснати от учителя ми по балет, който изведнъж заговори в микрофона.

— Може ли да получа вниманието ви?

Поклатих глава и се загледах в публиката. Тази вечер се предполагаше, че ще бъде най-знаменитата в танцувалната ми кариера. Провеждаше се представление на танцуващите колежани в града. Всеки от водещите изпълнители на пролетните продукции трябваше да танцува две минути соло в чест на своя колеж и в чест на онова, което щеше да се случи няколко месеца по-късно.

— Следващият танцор, който ще видите, е госпожица Обри Евърхарт. — Имаше гордост в гласа му. — Тя изпълнява ролята на Одет/Одил в продукцията на Дюк за „Лебедово езеро“, и когато ви казвам, че тя е един от най-талантливите танцори, които някога съм виждал... — замълча, докато бърборенето на публиката не се стопи в мълчание, — ... трябва да ми повярвате.

Един от фотографите на първия ред ме снима, като светкавицата от апарата ме заслепи за няколко секунди.

— Както повечето от вас знаят — продължи той, — съм работил с най-добрите сред най-добрите, прекарал съм безброй години в Русия, учейки се от най-великите, и след дълга и славна кариера с балетната трупа на Ню Йорк се пенсионирах, за да преподавам на онези, които имат скрит потенциал.

Последваха бурни аплодисменти. Всеки в залата знаеше кой е Павел Петров, и въпреки че повечето хора от балетния бранш бяха объркани и се чудеха защо той искаше да преподава в Дърам, никой не смееше да постави под въпрос решението му.

— Надявам се, че ще дойдете, за да видите новата пролетна програма на Дюк — продължи той, като тръгна бавно към другия край на сцената, — но засега госпожица Евърхарт и партньорът ѝ, Ерик Лофтън, ще изпълнят кратък дует от „Серенада“ на Баланчин.

Публиката аплодира отново и светлините над тях угаснаха, докато над мен и Ерик блесна слаба светлина от сценичните прожектори и цигуларите започнаха да свирят.

Кратките и нежни звуци изпълниха залата и аз застанах на пръсти, опитвайки се да танцувам толкова деликатно, колкото мелодията изискваше. И все пак, с всяка следваща стъпка всичко, за което можех да мисля, бе Андрю, който ме целуна, изчука, и в крайна сметка излъга.

„Никога не съм те лъгал, Обри. Поради някаква странна причина ти вярвам.“

Изблъсках Ерик надалеч и той протегна ръце, завъртя се по сцената и отново започна да ме преследва. Когато отново ме настигна, улови лицето ми в ръцете си, сякаш ме молеше да остана, но аз отново се завъртях далеч от него и започнах да правя пълна серия от пируети.

Бях ядосана и наранена и изливах всичко в този танц, като показвах колко добре мога да танцувам на пръсти.

В секундата, в която цигуларите изсвириха последната нота, публиката ахна и аплодира бурно.

— Уау... — прошепна Ерик, като се поклони до мен, — след тази вечер не мисля, че някой ще говори нещо зад гърба ти за това, че си получила ролята на Одет/Одил.

— Оплювали са ме? — повдигнах вежди, но вече знаех отговора на този въпрос. Беше нечувано една първокурсничка да получи ролята вместо някой, който беше последна година.

— Браво, госпожице Евърхарт! — Господин Петров се приближи до мен. — Сигурен съм, че тази млада жена ще ви остави без дъх на пролетната продукция.

Публиката започна да аплодира отново и той премести микрофона далеч от устните си.

— Къде са родителите ти? Бих искал да се качат на сцената за една снимка.

— Извън града са.

Излъгах. Дори не си бях направила труда да ги поканя.

— Е, жалко! — каза той. — Сигурен съм, че се гордеят с теб. Сега можеш да напуснеш сцената.

— Благодаря.

Отправих се към съблекалнята и да се преоблякох в къса копринена бяла рокля и сива лента с пера за глава. Когато се погледнах в огледалото, се усмихнах. Никой дори не предполагаше, че отвътре съм емоционална развалина.

Извадих телефона си и видях, че имам гласово съобщение от „Грийнууд, Бах и Хамилтън“. Знаех, че се обаждаха, защото не се бях появявала вече четвърти ден във фирмата, така че го изтрих. За пореден път реших да напиша в гугъл „Андрю Хамилтън“, надявайки се, че този път може да изскочи нещо.

Нищо. Отново.

С изключение на перфектната му снимка в уебсайта на „Грийнууд, Бах и Хамилтън“ и биографията му от няколко реда, никъде другаде нямаше нищо за него.

Опитах с „Андрю Хамилтън, Ню Йорк, адвокат“, но отново нямаше резултати. Сякаш бе започнал да съществува едва когато беше започнал работа в „Грийнууд, Бах и Хамилтън“.

— Страхотно изпълнение, Обри... — Дженифър, една от най-добрите от последния курс в Дюк, изведнъж влезе в банята. — Голяма чест беше да гледам как някой толкова млад и неопитен получава незаслужено уважение.

Извъртях очи и закопчах ципа на чантата си.

— Кажи ми нещо — каза тя, — наистина ли вярваш, че можеш да издържиш, докато приключат репетициите за продукцията?

— Наистина ли мислиш, че ще остана тук и ще продължа този глупав разговор?

— Би трябвало. — Тя се подсмихна. — Преди четири години една танцьорка с двойна специалност бе избрана за водеща роля в „Спящата красавица“. Беше доста талантлива наистина, но се провали, защото не можеше да посвети толкова много часове като останалите танцьори, които само искаха да танцуват.

— Какъв е смисълът на тази история?

— Заех мястото ѝ, а бях едва първокурсничка. — Тя се усмихна. — Сега съм последна година и ти взе ролята, която ми принадлежи. Така че, точно както някога, ще направя всичко по силите си, за да си върна онова, което по право е мое.

Поклатих глава и минах покрай нея, без да обръщам внимание на факта, че тя прошепна „тъпа кучка“ под носа си. Трябваше да се върна в галерията и да изгледам представленията на другите танцьори, но имах нужда от почивка.

Плъзнах се между въртящите се врати в другия край на залата и влязох в бистрото на галерията. Беше много по-тихо от тази страна, а хората които седяха по масите, изглежда водеха разговори, в които балетът не се споменаваше изобщо.

— Госпожице? — Облеченият със смокинг сервитьор застана пред мен с поднос. — Бихте ли искали чаша шампанско?

— Две, моля.

Той повдигна вежди, но ми подаде две чаши.

Без да си направя труда да му благодаря изпих едната на екс, а после и следващата, облизвайки ръба на чашите, за да се уверя, че не съм пропуснала нито една капка.

— Къде е барът ви? — попитах.

— Барът ни? Не мисля, че покровители на художествената галерия...

— Моля те, не ме карай да те питам отново.

Той посочи към другия край на стаята, където седяха няколко пушача, и аз тръгна към тях.

— Какво мога да ви предложа тази вечер, госпожице? — Барманът се усмихна, когато се приближих. — Бихте ли искали да

опитате един от специалитетите на заведението?

— Може ли някой от тези специалитети да ми помогне да забравя, че преспях с женен мъж?

Усмивката на лицето му се стопи и той нареди три чашки, като ги напълни с това, което се надявах, че е най-силният алкохол в заведението.

Плъзнах кредитната ми карта по бара и изпих първия от шотовете, затваряйки очи, докато парещото усещане пропълзяваше надолу по гърлото ми. Допрях следващия до устните ми, готова да го изпия, но изведнъж дочух познат смях.

Беше нисък и дрезгав, и го бях чувала толкова много пъти.

Обърнах се и забелязах Андрю, който седеше на една от масите с някаква жена, която определено не беше съпругата му. Не исках да го призная, но беше красива. Много, много красива: изрусена коса, дълбоки зелени очи и гърди, които бяха твърде хубави, за да са истински. Не спираше да се търка в рамото му и да се кикоти на всеки десет секунди.

Андрю изглежда не обръщаше внимание на това, че жената се бе залепила за него, и вдигна ръка, като поиска сметката, а аз можех само да си представям как щеше да приключи всичко това.

Извърнах се и се опитах да се държа така, сякаш всичко това не ме засяга, но не можех. Точно в този момент жената се навеждаше през масата нарочно, разкривайки повече от гърдите си и му прошепна нещо. Когато тя игриво облиза устни и погали брадичката му с върховете на пръстите си, осъзнах, че не мога да издържа повече.

„ТЕМА: СЕРИОЗНО?!

Наистина ли си на среща с жена, която определено не е съпругата ти? Толкова много ли си прирастен към секса, че изневеряваш и лъжеш?

Обри“

Отговорът му дойде в рамките на няколко секунди.

„ТЕМА: ОТГОВОР: СЕРИОЗНО?!

Наистина съм на среща в момента и то с някой, който определено няма да нанесе изгаряния трета степен на пениса ми. И не съм пристрастен към секса, а към вагините. Има разлика.

Андрю“

„ТЕМА: ОТГОВОР: ОТГОВОР: СЕРИОЗНО?!

Ти си един отвратителен и гнусен задник и, честно казано, съжалявам, че преспях с теб.

Обри“

Нямаше отговор.

Видях как погледна надолу към телефона си и повдигна вежди. Извъртя се в стола си, бавно оглеждайки помещението, докато не ме откри.

Очите му се разшириха, когато срещнаха моите, и устните му се разтвориха бавно. Практически можех да почувствам как ме съблича, докато погледът му шареше нагоре-надолу по тялото ми.

Изведнъж в бистрото останахме само ние двамата и бяха сигурна, че искаше да отида при него — точно тук, точно сега. Тялото ми незабавно реагира на погледа му и зърната на гърдите ми се втвърдиха, когато той облиза устни.

Преглътнах, докато го оглеждах, осъзнавайки, че през изминалата седмица си бях представяла косата му по напълно погрешен начин. Миналата нощ бях използвала пръстите си, за да задоволя пламналото в мен желание, като лицето и спомените за гласа му бяха моето вдъхновение, и сега, виждайки го отново, познатият копнеж да го усетя вътре в себе си едва не ме събори на колене.

Наведох се напред и бях готова да отида при него, когато осъзнах, че не сме сами.

Перфектно поддържаната ръка с маникюр на жената улови брадичката му и обърна главата му към себе си.

Последвах примера и помолих за още две питиета. Побързах да ги изпия и когато отново погледнах през рамо, Андрю се взираше в мен с неприкрито желание в очите си.

Насилих се да се усмихна и отворих уста, като много бавно изрекох „Майната ти“ преди да си тръгна. Грабнах шепа ментови бонбони от минаващия покрай мен сервитьор и се втурнах обратно към галерията.

Почти бях излязла, когато почувствах как телефона ми започна да вибрира. Имейл.

**„ТЕМА: ЧАКАЙ МЕ В ТОАЛЕТНАТА.
Веднага!**

Андрю“

Изключих телефона и продължих да вървя към изхода на галерията, като едва се сдържах да не започна да тичам. Стигнах до файето, но някой ме хвана за ръката и ме издърпа в другия край на стаята.

Андрю.

Опитах се да се отскубна, но той затегна хватката си и ме погледна с един от неговите „не се ебавай с мен“ погледи, докато хората около нас зашепнаха.

Издърпа ме в тоалетната и заключи вратата, присвивайки очи към мен.

— Мислиш, че съм отвратителен?

— Крайно — отстъпих назад. — Изгубих и малкото уважение, което имах към теб, и ако се опиташ да ме докоснеш, ще започна да крещя.

— Не се и съмнявам. — Устните му се извиха в усмивка, която изчезна много бързо. — През последните четири дни те нямаше. Да не мислиш, че само защото съм те чукал, няма да те уволня?

— Изобщо не ми пука дали ще ме уволниш! Замисли ли се изобщо защо не се появи на работа?

— Некомпетентност?

— Ти си женен! Женен! Как можа да... — Поклатих глава, когато той стопи разстоянието между нас. — ... как можа да пропуснеш тази част?

— Не съм — каза той. — И за протокола... технически не съм женен, Обри.

— Не съм технически глупава, Андрю.

— Точно сега е трудно да разговарям с теб...

Устните му почти докосваха моите.

— Това е, защото в думите ти няма никакъв шибан смисъл.

Отправих към вратата, освободена от хватката му, но той ме сграбчи за раменете и ме блъсна в стената.

— Оспорен развод — просъска той. — Сигурен съм, че ако беше истински адвокат, щеше да знаеш какво, по дяволите, означава този термин, но тъй като не си...

— Означава, че бракът все още е законен. Означава, че ако умреш, преди документите да бъдат подписани, жена ти, каквато всъщност ти е все още, ще получи всичко, което притежаваш. Означава, че си *лъжец!* Шибан лъжец, очевидно освободен от собствените си глупави и неефективни правилата!

— Подадох ги — изръмжа той през зъби — и тя отказа да подпише, а и има още много неща, които нямам желание да обсъждам, но сме разделени и не поддържаме контакт повече от шест години. Шест. Години.

Свих рамене и си залепих най-добрата ми безизразна маска, без да обръщам внимание на факта, че сърцето ми прескочи един удар, когато той избърса сълзите ми с палеца си.

— Никога не съм те лъгал, Обри — каза той строго. — Преди ме попита дали съм те лъгал и отговорът е все същия. Не разговарям с никого за живота си преди Дърам, но да, някога имах съпруга, която се появи в офиса ми без разрешението ми. Не съм се чувал с нея, откакто напуснах Ню Йорк, и няма да го направя. Случаят ни е изключително сложен и предпочитам да не мисля за това.

— Не ми пука — казах. — И грешиш! Пропусна да ми кажеш за нея през всичките тези шест месеца. Шест. Месеца.

— И в кой точно момент се предполагаше да ти изсипя всичките тези глупости? — лицето му се зачерви. — Докато те чуках по телефона? Докато умолявах лъжливия ти задник да се видим на живо? Или докато без да знам ти помагах с шибаното ти домашно?

— Преди да ме изучаеш, какво ще кажеш за това? — Мразех как емоциите ми винаги изригнаха, когато се намирах около него. Дори и да исках, не можех да се преструвам на незасегната. — Какво за тогава?

Той стисна челюсти, но не каза нито дума.

— Така си и мислех — казах, знаейки, че ще спечеля този спор. — Сега, сигурна съм, че ти и твоята страхотна среща с Д чашка имате запазена стая в някой хотел, така че ако не възразяваш...

— Няма нищо между мен и жената, която скоро ще ми стане бивша съпруга — каза той дрезгаво. — Нищо. И да, имам запазена стая от другата страна на улицата. Запазвах същата тази стая през последните четири ноци за четири различни жени, но не бях в състояние да изчукам никоя от тях, защото не мога да спра да мисля за моята некомпетентна стажантка и как единственото нещо, което искам, е да я чукам.

Мълчание.

— Мислиш ли... — поклатих глава — ... наистина ли вярваш, че ще ме възбудиш, като говориш подобни глупости?

— Да... — Той плъзна пръстите си под роклята ми, като нежно потърка палеца си срещу подгизналите ми бикини. — Вече си.

— Това, че съм влажна, означава, че не мога да контролирам реакцията на тялото ми към теб, но не означава, че искам да правя секс с теб. Мразя те!

— Сигурен съм, че не ме мразиш. — Обви кръста ми с ръце и ме придърпа по-близо, карайки ме да се задъхам тежко.

— Свали си ръцете от мен.

— Кажете го по-убедително и ще го направя. — Повдигна вежди и зачака отговора ми, но аз не можех да изрека думите.

Стояхме вторачени един в друг в продължение на няколко минути, отдавайки се на суровото и осезаемо напрежение, което се издигаше между нас, преди най-накрая да наруша мълчанието.

— Мисля, че трябва да се върнеш при срещата си — прошепнах. — Каза всичко, каквото имаше да кажеш. Какво повече би могъл да искаш от мен?

— В този момент?

Той плъзна пръстите си по ключицата ми.

— Общо взето — преди да успее да ме целуне, извъртях глава и му предложих бузата си, — никога повече няма да преспя с теб. До края на седмицата ще подам официално оставка и мисля, че за доброто и на двамата ни трябва да сложим край на така нареченото ни приятелство.

— Наистина ли го мислиш? — прошепна той.

— Да. — Игнорирах усещането за ръката му, която стискаше задника ми. — Искам да съм приятелка с някой, който се интересува от нещо друго, освен от вагината ми.

— Интересувам се и от устата ти.

Нямах отговор за това и вероятно го беше усетил, защото стисна кръста ми.

— Знам колкото ти е трудно да казваш истината — каза нежно той, — така че искам да бъдеш напълно честна с мен, когато ти задам следващите няколко въпроса. Можеш ли да го направиш?

Кимнах, останала без дъх, и той се наведе към устните ми.

— Не се ли наслади на чукането с мен?

— Това не е въпрос.

— Това не е отговор. Каж ми.

Не обърнах внимание на силните удари на сърцето ми.

— Насладих се...

— Наистина ли ще подадеш оставка?

Той ме целуна.

— Не, аз просто...

Поех си рязко дъх, когато ръката му се обви около дясната ми гърда и я стисна. Силно.

— Ти какво?

— Искам да бъда преназначена към друг адвокат и не искам да те виждам повече, отколкото трябва...

Андрю се втренчи в очите ми за дълго време, без да каже нито дума, когато най-накрая ме освободи.

— Като се има предвид, че аз съм единствената от нас двамата, която наистина може да почувства нещо, да. Да, така се чувствам спрямо теб.

Той примигна. После изведнъж ме издърпа обратно в обятията си и пристисна устни към моите.

— Защо си такава шибана лъжкиня, Обри? — изсъска той. Изблъсквайки ме срещу стената, той захапа долната ми устна и свали лентата от главата ми.

Без да отлепя устните си от моите, избута рокля ми нагоре до кръста и разкъса бикините ми с едно дръпване.

— Андрю... — Опитах да си поема дъх, когато ме вдигна и ме постави на мивката. — Андрю, почакай...

— За какво?

Той улови едната ми ръка и я постави над колана си, като ми заповяда да го откопчая.

Не отговорих. Пъхнах пръстите под металната скоба и го разкопчах, докато той притискаше устните си срещу врата ми.

Плъзгайки езика си срещу кожата ми, той прошепна:

— Липсваше ли ти секса с мен?

— Беше само два пъти... — Поех си дъх, когато ръцете му се спуснаха по бедрата ми. — Не достатъчно, за да ми липсва каквото и да било...

Той ме ухапа силно и се отдръпна назад, взирайки се в мен.

Дъхът ми заседна в гърлото, както плъзна два пръста в мен и закачливо ги задвижи навън-навътре.

— На мен ми липсваше чукането с теб...

Той набута пръстите си толкова дълбоко, колкото можеха да отидат, карайки ме да простена тихо.

Извих гръб, когато погали клитора ми с палеца си.

Изведнъж извади пръстите си, доближи ги до устните си и ги облиза.

— Изглежда на теб също ти е липсвало.

Отново притисна пръстите към влагата между краката ми, а после ги поднесе към лицето ми, поставяйки ги срещу устните ми.

— Отвори уста.

Бавно разтворих устните си и той присви очи, плъзгайки пръстите си срещу езика ми. Усетих ерекцията му, търкаща в бедрото ми, когато използва другата си ръка и уви краката ми около кръста си.

— Каж ми, че не искаш да ме чукаш — каза той, — че точно сега не искаш да заровя пениса си дълбоко в теб.

Обхвана лицето ми и притисна устните си срещу моите, а зъбите му подръпнаха долната ми устна. Плъзгах се към ръба на мивката и всеки момент щях да падна, но той ме издърпа обратно и ме облегна на огледалото.

Не свалих очи от неговите, когато извади презерватив и започна да си го слага, като се взираше в мен със същото гневно изражение, което имаше цяла вечер.

Сграбчи ме за глезените и ме придърпа напред, плъзгайки се в мен, докато краката ми стискаха кръста му.

Забих нокти във врата му, докато той се забиваше отново и отново в мен.

— Липсваше ми да те чукам — прошепна дрезгаво, заравяйки пръсти в косата ми и дърпайки главата ми назад. — Мислеше ли за мен изобщо?

— Оох! — изкрещях, както той ускори тласъците. Стиснах още по-силно краката си около него, като давах всичко възможно да не се предавам.

Затворих очи и го чух как задъхано повтаряше името ми.

— Мамка му, Обри... мамка му... Сложи си ръцете на плота — заповяда той, но аз не му обърнах внимание и ги увих около врата му. — Обри... — Отново ухапа рамото ми, продължавайки да ме чука здраво. — Сложи си ръцете на плота. Веднага.

Бавно свалих ръце до тялото ми, улавяйки се за студения плот. Следващото нещо, което почувствах, бе езикът му, който се завъртя около зърната ми, засмуквайки ги грубо.

Сграбчих по-здраво облицования с плочки плот, щом целувките му станаха по-ненаситни, по-властни и когато той продължи да ме чука все по-силно, усетих как започвам да губя контрол.

— Андрю... — изстенах. — Андрю...

Пусна зърното ми от устата си, плъзна ръце под бедрата ми, вдигна ме и прикова гърба ми срещу стената.

— Знам, че обичаш начина, по който те чукам, Обри. — Погледна ме и се зарови още по-дълбоко в мен. — И знам, че всяка вечер през изминалата седмица си се докосвала, желаейки пениса ми да заеме мястото на пръстите ти.

Клиторът ми пулсираше с всяка негова дума и бях по-влажна от когато и да било в живота ми.

— Кажи ми, че е вярно... — Целуна ме, заглушавайки стенанията ми с гневна и жестока целувка. — Поне веднъж ми кажи шибаната истина.

Тръпките от приближаващия оргазъм се спуснаха нагоре-надолу по гръбнака ми, докато Андрю не спираше да ме целува, вирайки се гневно в мен, настоявайки да му кажа истината.

Кимнах, надявайки се, че може да прочете в очите ми нуждата, която изпитвах. Дробовете ми изгаряха за глътка въздух.

Той се тласна в мен за последен път, което ми даде възможност да се откъсна от устните му.

— Дааа!

Задъхана, отпуснах глава на рамото му.

— Обри...

Стискаше кръста ми, докато най-накрая спря да трепери.

Няколко почуквания на вратата, последвани от „Има ли някой вътре?“, ни стреснаха, но останали без дъх, успяхме да запазим мълчание.

Дишането на Андрю се успокои и без да откъсва поглед от моя, излезе от мен. Изхвърли презерватива в близкото кошче и вдигна панталона си.

Гледах го, докато се оправяше в огледалото и пригладдаше всяка една гънка на ризата си толкова добре, че никой нямаше да предположи, че току-що ме е чукал до припадък.

Слязох от плота на мивката и също се погледнах в огледалото — зачервени бузи, рошава коса, разтекла се спирала и презрамките на сутиена, които висяха на раменете.

Преди да успея да оправя и презрамките на роклята, Андрю избута ръцете ми и ми помогна.

Очите ни се срещнаха в огледалото, докато той пригладдаше косата ми, като прекъсна контакта за секунда, само за да вдигне лентата ми за коса от земята. Внимателно я сложи на главата ми и я нагласи, след което се обърна и тръгна към вратата.

— Знаеш ли, доста е грубо да зарежеш някой, след като сте правили секс, без да му кажеш нищо — промърморих.

— Какво?

Ръката му беше на дръжката на вратата.

— Нищо.

— Какво каза? — Той наклони глава на една страна. — Не съм телепат.

— Казах, че е грубо да ме зарежеш, без да кажеш нищо, веднага след като си ме изучава.

— Не провеждам „сладникави разговори“.

— Не говоря за това — изсмях се. — Така правят джентълмените.

— Никога не съм казвал, че съм джентълмен.

Въздъгнах и се обърнах. Зачаках да чуя вратата да се затваря, но внезапно ръцете му се озоваха на кръста ми и той обърна лицето ми към своето.

— Какво се предполага, че трябва да кажа, след като съм те изучава, Обри.

— Можеш да попиташ дали ми е било хубаво, или не...

— Не виждам смисъл да задавам подобни безсмислени въпроси.

— Той погледна към часовника си. — Колко дълго ще останеш?

— Още час, може и повече.

— Колко шота изпи, докато ме следеше.

— Не съм те преследвала. Не знам дали си забелязал, но те избягвам от една седмица.

— Колко?

— Пет.

— Добре. — Той пхна кичур коса зад ухото ми и преди да се отпрати към вратата, положи една целувка на челото ми. — Ще те заведа у дома, когато си готова, и ще накарам някой да докара колата ти утре сутринта до апартамента ти. Просто ми се обади.

— Почакай — казах, докато той я отваряше, — ами срещата ти?

— Какво за нея?

* * *

Един час по-късно се вмъкнах в колата на Андрю — лъскав, черен ягуар. Той държеше вратата отворена, докато се настанявах, и изчака да си сложа колана, преди да я затвори.

На таблото имаше червена папка с нюйоркския държавен печат в средата. Грабнах я, но преди да успея да я отворя, Андрю я взе от ръцете ми и я заключи в кутията си за ръкавици.

Изглеждаше обиден, че съм я докоснала, но бързо се извърна от мен и форсира колата.

— Може ли да те попитам нещо, Андрю?

— Зависи какво.

— Потърсих името ти в Гугъл тази седмица, но нямаше нито един резултат.

— Това не е въпрос.

— Защо няма нищо за теб в интернет?

— Защото съм на тридесет и две и не си губя времето във Фейсбук или Туитър.

Въздъгнах.

— Наистина ли не си разговарял с нея от шест години?

— Моля? — Погледна ме, когато един светофар светна червено и го принуди да спре. — Мисля, че се разбрахме за това, докато бяхме в тоалетната.

— Така е, но... — прочистих гърло. — Подал си молба за развод, но не можеш да се разведеш?

— За това трябва двама души, Обри. Сигурен съм, че го знаеш.

— Да, но... — Не обърнах внимание на факта, че той стисна зъби. — Не е ли лесно за някой като теб да приключи с един развод? Шест години е доста дълъг период да останеш женен за някого, когото твърдиш, че не обичаш, така че...

— Ще се изненадаш колко шибани лъжи може да изрече някой, за да получи онова, което иска — каза той, а гласът му беше студен. — Няма да обсъждам миналото си с теб.

— Никога?

— Никога. Това няма нищо общо с теб.

Облегнах се на седалката си и кръстосах ръце.

— Ще ми кажеш ли някога каква е причината да напуснеш Ню Йорк и да се преместиш в Дърам?

— Не.

— Защо не?

— Защото не се налага — той влезе в комплекса, където живеех, — защото, както ти казах и преди час, тази част от живота ми не се е случвала.

— Няма да кажа на никого. Просто...

— Престани!

Той се обърна към мен, когато спря колата, а в очите му се бе събрала цялата болка на света. Никога не го бях виждала толкова уязвим.

— Преди шест години изгубих нещо много специално за мен в Ню Йорк. — Гласът му преливаше от съжаление. — Нещо, което никога няма да си върна, и което се опитвах да забравя през последните шест години, и ако нямаш нищо против, бих искал да мина към седмата.

Отворих уста да му кажа, че съжалявам, но той продължи да говори.

— Не съм сигурен дали ти е станало ясно през последните шест месеца, или не, но не съм от онези, които разговарят открито за чувствата си. Не се интересувам от такива разговори, и само защото съм те изучава повече от веднъж и не мога да спра да мисля за устата ти, не означава, че ще ти кажа нещата, които не съм казвал на никой друг.

Незабавно разкопчах колана и отворих вратата на колата, но той сграбчи китката ми, преди да успея да се измъкна.

— Наистина имах предвид онова, което ти казах преди шест месеца, Обри. — Улови брадичката ми и ме придърпа към лицето си. — Ти си единствената ми приятелка в този град, но трябва да разбереш, че не съм свикнал да имам приятели. Не съм свикнал да говоря за шибани, лични неща и няма да го направя сега.

Мълчание.

— Ако нямаш намерение да се отвориш за мен, то тогава какъв е смисълът да сме приятели?

Той не каза нищо, но след няколко секунди се ухили.

— Седни в скута ми и ще ти покажа.

— Това шега ли е?

— Смея ли се?

— Наистина ли мислиш, че ще правя секс с теб, когато поискаш?
— Повдигнах вежди. — Особено след като току-що каза, че никога няма да бъдеш открит за личния си живот?

— Да. — Той разкопча колана си. — Седни в скута ми.

— Знаеш ли... — погледнах надолу и забелязах как пенисът му започна да изпълва панталона му. Прехапах устни, докато се измъквах от колата. — Последните няколко пъти, когато правихме секс, оставих някой неща да ми се изплъзнат, но трябва да ти кажа, въобще не си падам по тези праисторически глупости с чувството за притежание.

Той присви очи към мен, когато грабнах чантата си и отстъпих назад.

— Мисля, че трябва да дадем почивка на пениса ти, какво ще кажеш? — Кръстосах ръце. — Следващата седмица имаш доста важно изслушване. Не трябва ли да запазиш цялата си енергия, за да се подготвиш по-добре?

— Качи се в проклетата кола, Обри.

— Молиш ли ме?

— Заповядвам ти.

— Не чу ли какво ти казах току-що?

Той не отговори. Протегна ръка към мен, но аз затръшнах вратата.

— Ще се видим утре, господин Хамилтън.

Усмигнах се и си тръгнах.

ГЛАВА 3

Отговорност (юрид.): *Правни отговорности за нечии действия или бездействия.*

Седмица по-късно...

Андрю

Имаше само едно нещо в Дърам, което не можеше да се сравнява с Ню Йорк — съда. Адвокатите в Ню Йорк наистина вземаха работата си насериозно. Внимателно обмисляха проучванията си цяла нощ, полираха защитата си до съвършенство и представяха своите дела с гордост.

В Дърам „адвокатите“ не правеха и едно шибано нещо, и в моменти като този, когато слушах как един млад и неопитен прокурор се zlepоставя, тези дни започваха да ми липсват.

И днес не обръщах голямо внимание на процеса. Бях твърде зает да мисля за Обри и за това колко пъти се бяхме изчукали в офиса тази сутрин.

Бяхме си казали обичайните „Добро утро, господин Хамилтън“ и „Здравейте, госпожице Евърхарт“ поздрави с вперени един в друг очи, докато тя оставяше кафето ми. Беше отворила съблазнителна си уста да каже още нещо, но в следващия момент ръцете ми бяха в косата ѝ, докато придърпвах секси задника ѝ срещу бюрото ми.

Тласках безмилостно в нея отзад, докато масажирах клитора ѝ, а когато тя се срина на килима, раздалечих краката ѝ и погълнах вагината ѝ.

Когато ставаше въпрос за Обри, бях напълно ненаситен, и пет секунди около нея бяха достатъчни, за да ме изпратят отвъд ръба.

Нямаше смисъл да продължавам да броя колко пъти я бях изчукал.

— Както виждате — гласът на защитата преряза мислите ми, — дами и господа съдебни заседатели, всички доказателства, които представих, ще докажат...

— Възразявам! — Бях се наслушал на глупостите му. — Ваша Чест, последния път, когато проверих, това беше доказателствено изслушване, а не съдебен процес. Защо е позволено на госпожица Клейн да държи реч на несъществуващите съдебни заседатели?

Съдийката свали очилата си и поклати глава.

— Госпожице Клайн, господин Хамилтън е прав и няма как да не се съглася с него. Приключихте ли с вашата презентация на доказателствата? Ограничавате заключителното изявление за пред журито?

— Да, Ваша Чест — каза тя, като изду гърди, сякаш току-що бе направила презентация по делото на века.

— Господин Хамилтън — съдийката погледна към мен, — смятате ли да ме изненадате днес, като опровергавате всяко едно от представените доказателства?

— Не, Ваша Чест.

Това изслушване беше загуба на време, и тя го знаеше, както и аз.

— Виждам. — Тя си сложи очилата отново. — Записът не е достатъчен и докато защитата не представи убедителна и доста по-голяма колекция от доказателства, процес няма да има.

Тя удари чукчето си и се изправи.

Госпожица Клайн се приближи до мен и протегна ръка.

— И така, ще подам жалба, ще открия повече доказателства и ще ви видя на процеса, който ще получа, нали?

— Питате ме или ми казвате?

— Вашият клиент е извършил най-високата степен на измама, господин Хамилтън. — Тя скръсти ръце. — Някой трябва да плати за това.

— Едва ли, щом вие водите делото, нали така? — Прибрах папките в куфарчето. — Ще очаквам следващия ви ход. И да, определено трябва да откриете повече доказателства, след като съдията ясно даде да се разбере, че тези, които имате, не са достатъчни.

— Означава ли това, че трябва да обжалвам? Мислите ли, че мога да спечеля делото?

— Мисля, че трябва да се върнете в шибания правен факултет и да внимавате повече. — Подиграх ѝ се. — Или това, или направите услуга на клиентите си и им намерете по-добър адвокат.

— Имате предвид някой като вас?

— Някой не е като мен — присвих очи. — Но всеки друг би бил по-добър от вас.

— Винаги ли сте толкова груб с противниците си, господин Хамилтън? — Тя се усмихна. — Имам предвид, чувала съм истории, но вие сте наистина...

— Наистина какво?

— Интригуващ. — Тя пристъпи по-близо. — Вие наистина сте интригуващ.

Примигнах и погледнах към нея. Ако я бях срещнал в *Data-Match*, би била достойна за една нощ, но никога не смесвах работата с удоволствието.

— Не съм сигурна дали се срещаш с някоя — каза тя, — но мисля, че между нас има много общи неща, и...

— Какво точно общо има между нас, госпожице Клайн?

— Ами... — Тя пристъпи още по-близо и погали рамото ми. — Гледахме се по време на съдебното заседание, и двамата имаме престижни кариери, и двамата имаме страст към правото, която лесно може да се прехвърли към други неща. Нали така?

Отстъпих назад.

— Госпожице Клайн, вирах се във вас по време на съдебното заседание, защото се опитвах да проумея как може някой да се появи в съда и да бъде толкова неподготвен, непрофесионален и напълно досаден. И двамата имаме престижни кариери, но ако продължавате да представяте случаи като този, който представлявахте днес, в рамките на шест месеца ще бъдете на интервю за позицията секретарка в моята фирма. — Игнорирах ахването ѝ. — И ако страстта ви към закона е подобна на онази, с която се чукате, то тогава нямаме абсолютно нищо общо.

— Ти... — Тя поклати глава и отстъпи назад, а лицето ѝ почервения. — Не мога да повярвам, че ми каза всичко това.

— А аз не мога да повярвам, че ми предложи секс.

— Просто те пробвах. Исках да видя дали си заинтересован да излезеш с мен.

— Не съм — казах, отбелязвайки, че не съм възбуден дори малко. — Свободен ли съм да напусна съдебната зала, или искаш да ме пробваш за нещо друго?

— Ти си задник! — Тя се обърна и грабна куфарчето си от пода.
— Знаеш ли, в името на клиентите ти се надявам, че си много по-мил
— добави и излезе от залата.

Исках да ѝ кажа, че всъщност изобщо не съм мил с клиентите си. Не се примирявах с ничии глупости и след като не бях губил нито един случай, откакто се преместих в Дърам, не ми се налагаше.

Погледнах часовника си и осъзнах, че всички съдилища бяха излезли в обедна почивка. Не исках да срещам госпожица Клайн на паркинга, така че реших да изчакам известно време, преди да си тръгна.

Пъхнах ръце в джобовете си и се усмихна на дантеления плат, който се отърка в лявата ми ръка. Извадих го и се усмихнах на черната прашка на Обри от тази сутрин.

Взех телефона от куфарчето, за да ѝ пиша за това, но тя вече ми беше писала първа.

„ТЕМА: ФЕТИШ КЪМ ПОДМОКРЕНИ ГАЩИЧКИ

Не съм сигурна дали не си разбрал вече, но оставих прашките си в джоба ти. Исках да знаеш, че го направих за твое добро и че ще пазя тайната ти.

Откакто ме изчука в тоалетната на художествената галерия, забелязах, че имаш склонност да се взираш в бикините ми, преди да ги свалиш.

Прокарваш пръсти по тях, сваляш ги със зъби, а след това отново се взираш в тях. Искам да те уверя, че няма проблем и ще задоволявам фетиша ти към бикините ми. Сигурна съм, че ги слагаш върху лицето си през нощта, и ако ти трябва повече, не се колебай да ме уведомиш.

Обри“

„ТЕМА: ОТГОВОР: ФЕТИШ КЪМ ПОДМОКРЕНИ ГАЩИЧКИ

Знам, че пъхна прашките си в джоба ми тази сутрин. Правиш го вече цяла седмица.

Противно на твоите неоснователни и глупави предположения, не си ги слагам на лицето и не спя с тях.

Обаче трябва да призная, че имам фетиш към вагината ти и ако си заинтересувана от това да я сложиш върху лицето ми, то чувствай се свободна да ме осведомиш.

Андрю“

В продължение на няколко минути се взирах в екрана на телефона, очаквайки отговор, но тогава осъзнах, че днес е сряда и Обри ще види имейла късно вечерта.

Излязох навън и се качих в колата. Не исках да се връщам във фирмата, а беше твърде рано да се прибирам вкъщи.

Форсирах колата и подкарах надолу по улицата в търсене на свестен бар, но докато минавах покрай правния факултет, забелязах залата за танци на Дюк, която беше от другата страна на улицата.

Без да се замисля, направих десен завой и навлязох в паркинга, като следвах знаците „Танцово студио“ и спрях отпред.

Имаше табела на двойните врати на залата, на която пишеше „Частни репетиции: само за танцьори“, но не му обърнах внимание. Последвах слабия звук от клавиши на пиано и струни на цигулка и отворих вратата към великолепния театър.

Ярки прожектори осветяваха сцената и въртящите се по нея танцьори, до един облечени в бяло. Завъртях се и бях готов да си тръгна, когато забелязах Обри, която беше най-отпред.

Със същата лента за глава с пера, която носеше и в художествената галерия, тя се усмихваше по-широко, отколкото някога я бях виждал, и танцуваше така, сякаш нямаше никой друг в залата. Имаше блясък в очите ѝ, който никога не бях виждал в „Грийнууд, Бах и Хамилтън“, и въпреки че не знаех нищичко за балета, беше повече от ясно, че тя е най-добрата танцьорка на сцената.

— Протегнете се, госпожице Евърхарт! Протегнете се! — изкрещя някакъв мъж с посребрена коса. — Още, още!

Тя продължи да танцува, като протягаше ръцете си все по-нагоре.

— Не! Не! — Мъжът тропна с крак. — Спрете музиката!

Пианистът незабавно спря и ръководителят застана пред Обри.

— Знаете ли какви са характеристиките на белия лебед, госпожице Евърхарт? — попита той.

— Да.

— Да? — Той изглеждаше обиден.

— Да, господин Петров.

— Щом е така, то тогава защо не ни просветлите какви са тези специални характеристики...

— Плавни, ефирни, елегантни...

— Елегантни! — Той отново тропна с крак. — Белият лебед е изтъкан от плавни и благородни движения. Крилата му са добре балансирани и грациозни.

Той я сграбчи за лакътя и я дръпна напред.

— Твоите движения са хаотични и груби и танцуваш като гълъб със счупено крило.

Бузите ѝ се обагриха в розово, но той продължи:

— Искам лебед, госпожице Евърхарт, и ако не сте отдадена и сърцето ви е на друго място, като например при другата ви специалност, то тогава ми направете услуга и ме уведомете, за да мога да дам ролята на някой друг.

Мълчание.

— Нека опитаме отново! По мое броене, започнете песента от втората строфа.

Облегнах се на стената и гледах как Обри полагаше усилия и танцуваше така, че всички останали изглеждаха като аматьори до нея. Гледах, докато стария режисьор не забеляза сянката ми и не се развика към „проклетия нарушител“ да си тръгне.

* * *

По-късно същата вечер влязох в кухнята и извадих бутилка бърбън, наливайки си един шот. Беше два сутринта, а аз не можех да заспя. Бях неспокоен, след като открих бележка от Ава пред вратата ми, която гласеше: „Няма да си тръгна, докато не поговорим. Ава.“

Бях я смачкал и изхвърлил, чудейки се кой от „Грийнууд, Бах и Хамилтън“ е бил толкова глупав, за да ѝ даде адреса ми.

Докато погълщах шота, телефонът ми започна да звъни.

— Два сутринта е — просъсках, вдигайки телефона до ухото ми.

— Ами... — Последва кратка пауза. — Може ли да говоря с господин Хамилтън, моля?

— Аз съм. Не чу ли, като ти казах кое време е?

— Съжалявам, господин Хамилтън. — Тя прочисти гърлото си. — Аз съм Глория Матър от Съвета на надзорниците в Ню Йорк. Съжалявам, че ви се обаждам толкова късно, но не исках да ви безпокоя, докато не разбере онова, за което ме попитахте миналата седмица. Затворничката е била освободена и в момента е под гаранция.

— Наясно съм, че е под гаранция. — Налях още едно питие. — Въпреки това съм сигурен, че напускането на щата е пряко нарушение на условията. Нима в Ню Йорк вече са по-снизходителни към престъпността? Защо оставяте бившите затворници да се разхождат необезпокоявано из света?

— Не, господине, но тя се свърза с надзорника си тази сутрин. Веднага след като ни позвънихте, проверихме проследяващото ѝ устройство, което показва, че е все още в Ню Йорк. Трябва да ви предупредя господин Хамилтън, че изобщо не ни е забавно, когато някой подаде фалшив сигнал. Ако това е някакъв вид...

— Знам какво видях, мамка му. Тя беше тук.

Точно сега не исках да мисля за Ава, затова затворих.

Отправих се към спалнята и легнах в леглото, надявайки се, че алкохолът ще си свърши работата. Лежах повече от час, гледайки стрелката на часовника, която отброяваше секундите, но съня така и не дойде. Мислите за Обри отново започнаха да се прокрадват в съзнанието ми. Мислех си за нещата, които ми беше разказала, когато се срещнахме за пръв път, нещата около сексуалния ѝ живот и изведнъж изпитах желание да чуя гласа ѝ.

Завъртях се и грабнах телефона, превъртайки телефонния указател, докато не стигнах името ѝ.

— Ало? — Тя отговори на първото позвъняване. — Андрю?

— Защо никога досега не си правила свирка на някого?

— Какво? — Тя ахна. — Какво ще кажеш за едно „Добро утро, Обри. Будна ли си?“. Защо не ме попиташ първо за тези неща?

— Здравей, Обри. — Извъртях очи. — Очевидно си будна, така че ще прескоча този въпрос. Защо никога досега не си правила свирка на някого?

Тя запази мълчание.

— Трябва ли да дойда до апартамента ти и да те накарам да отговориш на този въпрос?

— Наистина ли имаш нужда от тази информация и то в три сутринта?

— Отчаяно. Отговори на въпроса.

— Защото никога не съм изпитвала желание да го направя. Едно от момчетата, с които излизах преди, от време на време искаше да му правя, за да се отплатя, но аз просто... не го харесвах достатъчно, за да го направя.

— Хмм...

Последва мълчание.

Не бяхме провеждали подобен разговор от последния път, в който правихме секс по телефона, а това беше точно преди да открия, че истинското ѝ име е Обри, а не Ализа.

— За мен ли мислиш? — попита тя изведнъж.

— Какво?

— За мен ли си мислиш? Никога преди не си ми звънял толкова късно. Самотен ли си?

— Възбуден съм.

Тя се засмя тихо.

— Искаш ли да ти кажа с какво съм облечена?

— Знам с какво си облечена.

— О, наистина?

— Да, наистина. — Сложих ръка зад главата ми. — Днес е сряда, което означава, че си се упражнявала до полунощ, след което си се прибрала вкъщи, взела си душ и веднага след това си потопила краката си в кофа, пълна с лед. И си била гола.

Тя си пое дъх.

— И съдейки по начина, по който дишаш в момента, ще приема, че все още си гола. И причината, поради която ми вдигна още на първото позвъняване, е, защото искаш да се докосваш, докато слушаш гласа ми.

Отново последва мълчание.

— Прав ли съм? — попитах.

— Не... — Гласът ѝ беше тих. — Не мисля, че си възбуден в момента.

— О, повярвай ми, възбуден съм.

— Може би, но мисля, че ми се обади, защото ме харесваш, и защото искаш да чуеш гласа ми, тъй като не сме се чували скоро.

— Обадих ти се, защото пенисът ми е твърд и искам да те накарам да свършиш.

Тя се засмя отново.

— Значи не ме харесваш?

— Харесвам вагината ти.

— Това означава ли, че белите рози и бележката „Той ти креци, защото знае, че си най-добрата. Не му се връзвай“, които бяха върху капака на колата ми днес не са от теб?

Затворих.

ГЛАВА 4

Анулиране (юрид.): *Правно оттегляне на обещание или предложение за споразумение.*

Андрю

— Как мислиш, че трябва да процедираме с клиента, Хариет? — Облегнах се в стола си на следващата вечер, ужасен от задължителните ми „Нека стажантите помогнат поне с един случай на месец“ часове.

— Ами, господин Хамилтън... — Тя навигичур коса около пръста си. — Казвам се Хана.

— Все тая. Как мислиш, че трябва да процедираме с този случай?

— Трябва да използваме съпругата като свидетел. Тя може да гарантира за характера му.

— Били са женени за тридесет дни. — Извъртях очи и погледнах към стажанта, който стоеше до нея. — И то преди десет години. Боб, ти какво мислиш?

— Всъщност аз съм Браян.

— Ще се казваш както аз кажа. Какво мислиш?

— Направих малко проучване за миналото му и очевидно е бил порицан заради това, че през последната си година е задействал противопожарната система в университета. Можем да започнем от това и да изградим случая около миналото му.

Въздъгнах.

— Той е наш клиент, Браян. Защо умишлено да го правим да изглежда лош?

Той примигна.

Обърнах се към последния стажант в стаята, дребничка брюнетка.

— Какво предлагаш?

Тя се усмихна.

— Няма ли да се опитате да отгатнете името ми?

— Току-що осъзнах, че днес не си ми разсилен. Какво мислиш?

— Това. — Тя плъзна една папка по бюрото. — Ако ще се опитваме да докажем, че не е нарушил политиката на компанията си, като е извадил първоначалните си акции, бихме могли да използваме този случай като отправна точка.

Отворих папката, прочитайки първите редове на случая, които не само че беше стар, но и отменен преди десетилетия от Върховния съд.

— Всички ли се надрусахте с една и съща дрога, преди да се появите на интервюта си? — Поклатих глава. — Вие сте в правния факултет. Само след няколко години ще получите нечие бъдеще в ръцете си, а ми излизате с подобни лайна?

— С цялото ми уважение, господин Хамилтън... — заговори Браян. — Има ли изобщо правилен отговор на този въпрос? Имам предвид... Това не трябваше ли да бъде само тест, чрез който да видите как работят умовете ни. Има ли отговор наистина?

— Да.

Изправих се.

— Наистина? И какъв е той?

— Отивате си вкъщи. — Започнах да събирам документите си. — Всички. Веднага.

— Но...

— Веднага.

Втренчих се в тях, докато и последния не напусна стаята.

В секундата, в която останах сам, въздъхнах и седнах отново. Трябваше да оставя Джесика да ми помогне с този случай. Може и да не знаеше абсолютно нищо относно правото, но поне щеше да се постарее.

— Господин Хамилтън, аз... — Обри пристъпи в стаята с чаша кафе в ръката си. — Къде отидоха всички?

— Вкъщи. — Взех разочарован чашата от ръцете ѝ. — Ти също си свободна.

— Ще ми върнеш ли някога позицията ми на стажант, или завинаги ще ти нося само кафето и ще попълвам органайзера ти?

— Също така отговаряш за приемането на телефонните ми разговори. Това е отговорност, към която трябва да се отнасяш сериозно.

— Сериозна съм — тя извъртя очи, — колкото и да ми е приятно всяка сутрин да правят секс, когато ти нося кафето, бих искал да се върна към чувството, че действително имам някаква цел.

— Добре. — Отпих глътка кафе. — Запозната ли си с текущия ми случай?

Тя кимна.

— Чудесно — казах сухо, — как мислиш, че трябва да процедирам?

— Мисля, че първо трябва да се отървеш от мъжа, който е заличил самоличността на клиента ти.

— Какво? За какво говориш?

Тя извади папка от чантата си и седна пред мен.

— Родителите ми ме научиха как да проучвам миналото на някого много, много добре. Това е единственото нещо, за което имат заслуга. — Тя прелисти няколко страници. — Клиентът ти има архив още от началното си училище — резултати от тестове, промяна на адреса и така нататък. Има и данни за колежа, който е посещавал и който е завършил, както и досие от времето, когато е задействал противопожарната система в университета и е бил наказан за цял семестър. Следва и краткият му, провален брак с някаква жена в Кабо и няколко архива за компанията му. Но след това, с изключение на тези неотдавнашните твърдения, няма нищо.

Хвърлих поглед към страниците.

— Не мислиш ли, че е странно? — Тя ме погледна. — Как можеш да потърсиш някого в Гугъл и да не се появи нищо? Как е възможно да потърсиш из няколко бази данни за информация и да откриеш, че са изчезнали цели десетилетия?

Затворих папката.

— Малко е странно.

— Малко?

— Да, малко. Това ли са всички доказателства, които имаш?

— Това са всички доказателства, от които имаш нужда. — Тя се втренчи в очите ми. — Открий човека, който го е заличил, или поточно открий човека, който те е заличил и може би ще успееш да се окичиш с тази победа. Ако ли не...

— Обри...

— Хората не идват от нищото, Андрю. Знаеш го, аз го знам и съм сигурна, че и клиентът ти го знае.

— Сега за клиента ми ли говорим?

— Няма данни за Андрю Хамилтън в никоя от адвокатските регистрирани щатски бази данни.

— Не са ме съдили.

— Свързах се с всеки учител по право в щата и се престорих, че търся стар приятел, с когото съм завършила, но никой не помнеше никакъв Андрю Хамилтън.

— Толкова ли си обсебена от мен?

Ухилих се.

— Направих същото и с правните факултети в Ню Йорк. Беше малко по-сложно, но резултатите бяха едни и същи. Нямах нито един архив.

— И това те засяга, защото...?

— Унижи ме, когато разбра, че съм те излъгала.

— Извинявам се.

— Недей! — Тя поклати глава. — Разплака ме, когато ми каза, че съм лъжкиня, която крие истината и се представя за някой друг.

— Сигурен съм, че не съм единственият човек, който би те определил като лъжкиня, след всичко, което стори.

— И все пак не знам нищо за теб, въпреки че всеки ден те чукам и всяка нощ говорим по телефона. — В очите ѝ се появи загриженост. — Винаги само аз говоря за себе си или ти бегло споменавах нещо, което не съставя дори една размазана представа за теб.

— Няма значение. Казах ти го и...

— Каза, че никога не си ме лъгал. Вярвам ти и дори за момент помислих, че си напълно честен с мен, но когато погледна назад, виждам, че си бил честен единствено за онова, за което си искал да говориш. Следователно случайната поява на госпожа Хамилтън и...

— Вече ти казах как стоят нещата с нея — грабнах ръката ѝ и я придърпах към мен, — така че няма да си губя времето да ти го повтарям.

— Просто...

— Виж — притиснах пръсти до устните ѝ, — ти си единствената жена, която съм чукал повече от веднъж през последните шест години.

— Трябва ли да съм горда от този факт?

Издърпах я в скута ми.

— Ти си единствената жена, единственият човек всъщност, с когото разговарям извън този офис, единствената жена, която някога съм чукал по телефона, единствената жена, която е била в колата ми, и единствената жена, която ме излъга, и въпреки това ме спечели и ме накара да остана.

Тя въздъхна и се втренчи в мен.

— Сега — казах, — ако нямаш нищо против, ще те изчукам на този стол. И когато свършим, ще ти покажа как да направиш проучване по най-добрия начин, защото, противно на онова, което си мислиш, клиентът ми няма минало.

— Не, направих двойна проверка на всичко и...

Притиснах устните си в нейните.

— След като те изчукам.

ГЛАВА 5

Съгласие (юрид.): *Доброволно съгласие на предложението на опонента.*

Обри

ТЕМА: НЮ ЙОРК/ГАЩИЧКИТЕ ТИ

За протокола, наистина съм учил в Ню Йорк. Бях отличник на класа.

Андрю

ПП: Ако още веднъж оставиш мокрите си гащички и бележка „За твоя фетиш“ на бюрото ми, ще приема, че искаш да спя с вагината ти върху лицето ми. Езикът ме боли да го направя още откакто те срещнах за пръв път, така че няма нужда от излишни намеци.

— Обри? — Гласът на майка ми изтри усмивката от лицето ми.
— Обри, слушаш ли какво ти говори баща ти?

— Не, съжалявам.

Въздъгнах, надявайки се да мога да изчезна по някакъв начин.

Бях ми звъннали веднага след като приключи и втората ми репетиция и настояха да се прибера вкъщи, за да можем да отидем в „любимия“ ни ресторант. Мястото, където всичките им приятели от клубовете вечеряха всяка вечер. Знаех, че имаха нужда от мен, само за да покажат колко перфектно семейство сме.

— Слушаш ли ме сега? — Баща ми повдигна вежди.

— Да...

— Извикахме те тук, за да ти кажем, че... ще се кандидатирам за губернатор на следващите избори.

— Гласът ми ли искаш?

— Ох, Обри. — Майка ми изсумтя и щракна с пръсти към сервитьора. — Това е един от най-щастливите моменти от живота ти.

— Не, не е.

— Всички тези години упорита работа, изграждането на фирмата ни, която е една от най-добрите в града — каза тя и погледна баща ми в очите, — сега ни се отплаща по този начин. Вече имаме няколко словесни ангажимента за бюджета на кампанията, и тъй като и двамата сме на една и съща страна като...

— Имаш наистина добри шансове да станеш губернатор. Поздравления, татко.

Той се пресегна през масата и стисна ръката ми.

Майка ми изглежда не можеше да млъкне.

— Знаеш ли, трябва да си направим няколко семейни снимки, които ще дадем на пресата, така че ще трябва да направиш нещо с косата си, вместо това „балеринско“ нещо.

— Кок.

— Грозно е.

— Маргарет... — Укори я баща ми. — Не е грозно. Просто...

— Просто какво?

Местех погледа си между двамата.

— Важно е да изглеждаме като сплотено американско семейство на изборната кампания. — Майка ми взе една чаша вино от сервитьора и го изчака да се отдалечи. — Ще трябва да направим някой неща като истинско семейство.

— Ще се кандидатираш за губернатор, а не за президент. И колко двадесет и няколко годишни познаваш, които пътуват с родителите си по време на кампанията само за снимки.

— Противникът ни има двадесетгодишни близнаци, които са се обучавали вкъщи — каза тя. — Всяко лято пътуват до страни от третия свят, за да помагат на бедните, и съм сигурна, че ще бъдат на всяка спирка в предизборната кампания.

Изсумтях.

— Защо се опитваш да се конкурираш с истинските хора? Не мислиш ли, че са от типа, които заслужават да спечелят?

— Обри, това е сериозно. — Баща ми изглеждаше разстроен. — Мечтая за това от доста дълго време и искаме да се уверим, че нищо няма да ни попречи.

Двамата се спогледаха и аз повдигнах вежда.

— Какво?

— Добре... — Майка ми заговори тихо, но преди да го направи, хвърли поглед през рамо, — искаме да знаем дали имаш „скелети“ в гардероба като например снимки в социалната мрежа, на които изглеждаш като купонджийка, „бивши гаджета“ или сексуални партньори, с които си имала вземане-даване или каквото и да било друго, което ще ни накара да изглеждаме като лоши родители.

— Вие *сте* лоши родители.

— Престани, Обри. — Баща ми грабна ръката ми и я стисна здраво. — Докато растеше, ти давахме всичко, което поискаше. Всичко, което искаме от теб, е тази малка саможертва.

— Нямам никакви скелети в гардероба. — Стиснах зъби.

— Добре. — Майка ми се усмихна фалшиво. — Тогава това, че ще се оттеглиш от училище през последната си година, няма да изглежда подозрително. Вече говорихме с факултета да посещаваш онлайн класовете, дори те сами ни го предложиха. Има няколко урока, които не са включени и ще трябва да се явяваш в кампуса, за да ги вземеш, но на студенти с обществено положение като твоето обръщат специално внимание.

— Не! — отрязях я. — Не, благодаря.

— Това не подлежи на обсъждане, Обри. Ще бъде в полза на...

— Мечтата на татко, нали така? — Опитах да не изгубя този спор. — Защото той е единственият човек в това семейство, който има мечта?

— Да — каза майка ми през зъби, — говорим за истинска мечта, Обри, а не за няма-шанс-дори-и-в-ада или провалена такава.

— Моля? — Изправих се. — Искаш да говорим за провалени мечти, когато и двамата сте се проваляли повече от когото и да било, и то за сметка на собствената си дъщеря? — Сълзите ми заплашваха да потекат.

— Обри, седни. — Тя улови ръката ми. — Нека да не правим сцена.

— Нека! — Отскубнах ръката си. — Нека обсъдим това как съм на двадесет и две шибани години и съм едва в първи курс в колежа, когато вече трябва да съм завършила! Какво ще кажеш? Можеш ли да обясниш защо е така?

Лицето на баща ми почервеня и той ми направи знак да седна, но аз останах права, докато майка ми стискаше перлите на врата си.

— Обри... направихме най-доброто в онзи момент, и въпреки че смяната на две училища за две години беше неуместно, това те направи такава, каквато си днес. Сега, кампанията няма да започне преди...

— Не ми пука, по дяволите, кога започва. Няма да се появя на тази безсмислена кампания и няма да взимам никакви онлайн класове, защото познай какво? — Усецах как кръвта ми кипи. — Не можеш да учиш шибан балет онлайн!

Внезапно в ресторанта настана тишина.

— И двамата сте такива егоисти и дори не го осъзнавате — поклатих глава. — Ще гласувам за другия кандидат.

Завъртях се и си тръгнах, като по пътя за навън можех да чуя ахванията и шепотите на хората, седящи по масите. Картината на перфектното семейство на родителите ми беше одраскана.

— Номерът ви, госпожице? — каза ми пиколото, когато излязох навън.

— Моят какво?

— Номерът ви? — Той наклони глава на една страна. — За колата ви?

По дяволите... въздъгнах и погледнах през рамо.

Редовните посетители ме сочеха, и въпреки че нямаше с какво да се прибера вкъщи, нямаше начин да се върна вътре.

Реших, че ще извикам такси, но нямаше никакъв смисъл. Щеше да му отнеме цяла вечност да стигне дотук и вероятно пеш щях да стигна до вкъщи много по-бързо, отколкото то щеше да пристигне.

Имаше една автобусна спирка на около миля надолу, но имах само една кредитна карта. Съмнявах се, че Андрю ще дойде да ме вземе, но реших да пробвам.

„ТЕМА: ПРЕВОЗ

Нуждая се от услуга...

Обри“

„ТЕМА: ОТГОВОР: ПРЕВОЗ

На този етап желанието ти да се повозиш на пениса ми не трябва да се счита за услуга.

Андрю“

„ТЕМА: ОТГОВОР: ОТГОВОР: ПРЕВОЗ

Не говоря за пениса ти, а за колата ти. Можеш ли да дойде и да ме вземеш? Бях на вечеря с родителите ми, която не завърши добре, и нямам кола. Ако не можеш, ще те разбере.

Обри“

„ТЕМА: ОТГОВОР: ОТГОВОР: ОТГОВОР: ПРЕВОЗ

Къде си?

Андрю“

Половин час по-късно той спря на алеята от другата страна на клуба.

Преди дори да успее да паркира, се качих в колата му, без да поглеждам назад към ресторанта. Хората вътре вероятно продължаваха да си шепнат и да се чудят какво се беше случило между мен и родителите ми.

— Искаш да те закарам до апартамента ти, нали? — попита той, докато отбиваше.

— Не...

Андрю погледна към мен.

— Тогава къде? В „Грийнууд, Бах и Хамилтън“?

— Ако искаш. Само не и в апартамента ми. Сигурна съм, че родителите ми ще се отбият, след като вечерята приключи, и ще се опитат да говорят с мен, така че...

— Яла ли си?

— Изгубих апетит — казах тихо и се усмихнах, — но няма да възразя, ако искаш да ме изведеш на среща.

— Защо бих те извел на среща?

— Защото ми дължиш една.

— Откога?

— Веднъж ми каза, че ще ме поканиш на среща, ако някога се срещнем на живо, а все още не си го направил.

Приблжихме един светофар и той се обърна към мен.

— Ако имах дори малко желание да те изведа на среща, а аз нямам, къде, по дяволите, искаш да те заведе, след като вече си вечеряла?

— Изненадай ме.

Свих рамене и се облегнах на прозореца, затваряйки очи. Можех да си го представя как се взира в мен, хвърляйки ми един „да не си се побъркала“ поглед. Усмихнах се, докато той отново излизаше на пътя, надявайки се, че това ще е началото на редовните ни излизания и срещи.

Сънувах, че сме обратно в тоалетната на галерията и той ме целува, когато Андрю нежно разтърси рамото ми.

— Обри... — прошепна той. — Обри, събуди се.

Повдигнах глава и погледнах през прозореца към буйните растения и масивната сграда от стъкло, където се намираше апартаментът му. Сърцето ми пропусна един удар, защото знаех, че никога не беше водил жена в него, и бях щастлива, че ще съм първата.

Погледнах към него, готова да му го кажа, но видях как извади от джоба си зелен пропуск за паркинг и едва тогава погледнах напред, за да видя къде всъщност се намирахме.

Пред хотел „Хилтън“.

— Това ли е идеята ти за среща? Да ме доведеш в хотел?

— Да те *изчукам* в хотел.

— Андрю, тук водиш всички жени, с които излизаш...

— И?

Сърцето ми се сви.

— Не виждаш ли, че водейки ме тук, ме нараняваш?

— Тогава в „Мариот“?

Примигнах.

— Нямаат същият стандарт за рум сервиз, но ако го предпочиташ...

— Просто ме закарай вкъщи. — Гласът ми се прекърши и се облегнах на прозореца, затваряйки отново очи. — Ще се справя с

родителите ми...

* * *

Събудих се на плюшен диван, завита с меко, черно одеяло.

Изправих се в седнало положение и видях, че обувките ми бяха сложени на стойка в другия край на стаята. На масичката пред мен имаше поднос, отрупан с плодове и шоколад, както и бутилка вино, до която бяха поставени две кристални чаши.

Стаята изглеждаше като извадена от списание: копринени бели драперии, тъмносиви стени и портрети в сребърни рамки. Един от портретите беше на шибания хотел, давайки ми ясно да разбере къде се намирах.

Незабавно отхвърлих одеялото, готова да откроя Андрю и да му се разкрещя за това, че ме е довел тук въпреки нежеланието ми. Тръгнах надолу по коридора и забелязах, че доста от снимките бяха на него самия.

На една от снимките стоеше на плажа и гледаше в далечината. На втората седеше пред едно такси в Ню Йорк, а на третата лежеше върху една пейка в парка.

Изглеждаше млад на всичките тези снимки, а в очите му блестеше момчешки чар и изглеждаше щастлив. Изключително щастлив.

Между всички тези снимки имаше две малки плочки във формата на Е и Х преплетени една в друга. Отначало си помислих, че Е и Х са от името на Андрю и останалите плочки липсват, но не беше така. На последния кадър в края на коридора имаше огромна снимка на Е и Х, която представляваше компилация от снимки на Ню Йорк.

Е и Х?

Продължих надолу по коридора, усмихвайки се на по-скъпите снимки, които беше закачил.

Спрях, когато чух шум от течаща вода и го последвах в огромна спалня.

Всичко беше в черно — чаршафите върху леглото с царски размери, дългите копринени завеси, които висяха над френски врати на

балкона, както и плюшения килим, който покриваше полираните дървени подове.

Отидох до античния гардероб и отворих първото чекмедже.

— Какво правиш?

Андрю стоеше точно зад мен.

— Аз... — започнах да увъртам, докато той обвиваше ръка около кръста ми. — Разглеждах нещата ти.

— Нещо определено ли търсиш?

Устните му се спуснаха надолу по ухото ми.

— Търсех мястото, на което държиш гащичките ми.

Той се засмя дрезгаво.

— Всичките са до леглото ми. — Той плъзна пръсти под полата ми и ги насочи към мястото между краката ми, което беше непокрито от нищо, освен полата. — Трябва ли да ти ги върна, след като не носиш такива?

Извъртях очи и той ме пусна.

— Тук по-добре ли е от хотелската стая? — попита той.

— Зависи. Колко други жени си водил тук?

— Нито една.

— Нито една? За шест години?

— Предпочитам да разделям сексуалния си живот от нормалния.

— Той стисна ръката ми.

— И аз съм изключение за това правило?

Не отговори и вместо това ме поведе през стаята към банята, която беше изцяло в бяло и където душа продължаваше да работи.

— Нямах търпение да се събудиш. — Той погледна надолу към мен.

— Защото искаш да гледаме филми заедно?

— Защото искам да те изучукам под душа. — Избута ме към стената и ме погледна в очите. — Защото искам да те чукам цяла нощ.

Простенах, когато той пхна крака си между бедрата ми и ми издърпа блузата през главата. Прокара ръце по гърба ми и откопча сутиена ми и докато той падаше на земята, Андрю прокара езика си по зърната ми.

— Свали си полата.

Той се отдръпна от мен.

Спуснах ръце към ципа, но очите ми останаха залепени за него, докато той се събличаше.

Бях го чукала безброй пъти в офиса му, яздейки безразсъдно пениса му отново и отново, но никога не го бях виждала напълно гол.

Той издърпа бялата си риза с V-образно деколте над главата си и я захвърли в ъгъла, разкривайки плочките на стомаха и една малка татуировка на гърдите, изписана в курсив.

Опитах да прочета какво пише, но тогава той разкопча колана на черните си панталони и ги остави да паднат на пода.

Изчаках да свали и боксерките, които покриваха коравия му пенис, но той се върна обратно при мен, като грабна ръката ми и я постави на кръста си.

— Свали ги.

Пъхнах палеца си под ластика, но той ме спря.

— С уста.

Очите ми се разшириха, когато го погледнах и видях секси усмивката на лицето му.

Коленичих и поставих няколко целувки на кръста му, което го накара да си поеме рязко дъх, докато заравяше ръце в косата ми.

Стиснах бедрата му за баланс и подръпнах подгъва на боксерките му със зъби. Издърпах ги няколко сантиметра надолу и посегнах с ръка да ги сваля по-надолу, но той ме дръпна за косата.

— Само с уста — предупреди ме.

Погледнах го с разбиране и той ме пусна. Отново захапах боксерките му и бавно ги плъзнах надолу по краката му.

Погледнах нагоре към пениса му, който беше твърд и готов за мен както винаги и от погледа в очите му разбрах, че ще ме издърпа нагоре и ще ме изчука срещу стената.

Преди да получи този шанс, седнах на пети и стиснах пениса му. Притиснах устни към него и прокарах езика си от основата до върха, след което увих устни около главичката и бавно започнах да я масажирам с езика си.

— Обри... — Той прокара пръсти през косата ми и ме погледна. — Какво правиш?

— Аз... — усетих как бузите ми се затоплят, — ... смуча пениса ти.

Той примигна и се усмихна.

— Не го смучеш, а го целуваш.

— Щях да стигна и до тази част, просто се опитвах да го направя като... — поклатих глава и се изправих напълно засрамена, — ... няма значение.

— Да го направиш като какво? — прошепна той срещу устните ми.

Отново поклатих глава и той ме погледна в очите.

— Няма нужда да гледаш някой друг как го прави, за да се научиш. Аз ще те науча.

Все още усмихнат, той ме хвана за ръката и ме дръпна под душа. Притисна гърдите си срещу моите и пъкна един пръст в устата ми, докато водата продължаваше да тече около нас.

— Само толкова ли можеш да я отвориш за мен?

Примигнах и кимнах.

— Ще трябва да я отвориш много по-широко, за да ме побереш в устата си.

Той седна на малката, мокра пейка зад него и ми направи знак да коленича.

— Оближи устните си — изкомандва, карайки ме да се почувствам задължена, което беше неудобно за мен.

Наведох се напред, предполагайки, че трябва да го поема в устата си, но той ме спря.

— Овлажни го.

— Какво?

— Увий устни около пениса ми и го овлажни.

Колебливо притиснах устни срещу пениса му и плъзнах езика си по ствола му. Започнах да го облизвам, но Андрю отново издърпа глава ми нагоре.

— Прекалено си нежна — каза той, — а точно сега нямам нужда да бъдеш шибана дама.

— Аз...

— Искам да си агресивна и алчна, защото аз няма да бъда нежен, когато те оближа. — Нежно побутна главата ми надолу и раздалечи краката си още повече. — Масажирай топките ми с ръката си...

Незабавно ги улових и започнах да ги притискам една в друга.

— Малко по-силно...

Дишането му се забави, докато го стисках по-силно.

— Сега — прошепна той, — отвори устата си и поеми пениса ми толкова дълбоко, колкото можеш.

Отворих уста и поех първите няколко сантиметра лесно, докато той прокарваше пръсти през косата ми.

— Гледай ме в очите. Не го поемай целия, ако не можеш. — Стискайки раменете ми, той ме избута назад и отново ме придърпа напред. — Продължавай да движещ устата си напред-назад.

Втрени се в очите ми и изръмжа, а очите му блестяха от страст.

— Мамка му, по-дълбоко...

Последвах заповедта му и той изстена още по-силно. Можах да видя как мускулите на краката му се стягат, докато устата ми покриваше половината от пениса му. Започнах да се чувствам малко по-смела и по-уверена, затова поех още малко от дължината му.

— Мамка му...

Използвах ръката си, за да покрия останала част от пениса му, която не беше в устата ми, и започнах да го масажирам по същия начин, по който бях стискала топките му — меко, но агресивно.

Той започна да дърпа косата ми, молейки ме да поема още от пениса му в устата си.

— Поеми го целия...

Сега, когато контролът беше мой, отхвърлих молбата му и ускорих ритъма, движейки глава нагоре-надолу.

— Обри... — Звучеше напрегнато.

Всмуках още по-дълбоко и увих по-силно устните си около него, но все още не го бях поела целия.

— Обри... — каза отново, звучейки отчаяно.

Не обърнах никакво внимание на думите му. Обожавах начина, по който го усещах в устата си, както и начина, по който езикът ми го командваше и го караше да реагира.

— Спри! — Той ме дръпна за косата и се втрени в мен. — Веднага поеми целия ми пенис в шибаната си уста.

Наведох се напред и отново увих устни около него, докато не усетих да се допира до задната част на гърлото ми.

Андрю затвори очи и въздъхна. После отново ги отвори и заговори строго, а гласът му беше дрезгав.

— Ще свърша в устата ти и ти ще погълнеш всяка шибана капка.

Стиснах коленете му и го засмуках по-бързо и по-бързо, докато пенисът му не започна да пулсира в устата ми. Усетих как Андрю се стегна и докато се облягаше назад, топлите струи от оргазма му се разляха в устата ми.

Вкусът му беше солен и гъст и, честно казано, го обожавах. Когато и последната капка се приземи в устата ми, го погледнах в очите и той се обърна към мен. Изражението на лицето му беше на чисто удовлетворение и страхопочитание, а аз бях по-възбудена от когато и да е било в живота ми.

Той се изправи, като ме издърпа към себе си и притисна устни срещу моите.

— Това беше шибано перфектно.

Спря водата и ме дръпна навън, връщайки ме обратно в спалнята си, като не си направи труда да ме подсуши.

Ръцете му се плъзнаха около кръста ми и в следващия момент вече лежах на леглото.

— Разтвори си краката.

Оставих краката ми да се разделят и той се намести между тях, като се наведе и засмука долната ми устна в устата си.

Върхът на пениса му се триеше в клитора ми и аз повдигнах бедра, насърчавайки го да ме изчука.

След това, което се случи под душа, няхах нужда от любовна игра и не исках да говоря.

Просто исках да бъда изчукана. Веднага.

Когато ръцете му започнаха да си играят със зърната ми, ги отблъснах.

— Чукай ме, Андрю.

— Ще го направя.

— Сега.

Той ми се усмихна и ме погледна така, сякаш искаше да каже нещо умно, но вместо това се наведе и бръкна в шкафчето си за презерватив.

Сложи си го и ме изпълни с един силен тласък, карайки ме да застана от удоволствие.

— Ахх...

Пресегнах се и сграбчих косата му, докато той тласкаше безмилостно в мен. Имах усещането, че секса с него никога няма да ми

омръзне, щом всеки път беше по-добър от предишния.

Затворих очи, когато той зарови главата си във врата ми и прошепна колко адски хубаво го карах да се чувства. Тръпките от приближаващия оргазъм се спуснаха по гръбнака ми, и колкото и да ми се искаше това да продължи по-дълго, не можех да се сдържа.

— Андрююю...

Изкрещях името му, когато бедрата ми започнаха да се повдигат и оргазма ме завладя. Изкрещях, падайки обратно на възглавниците, и само няколко секунди по-късно той се срина върху мен.

И двамата останахме да лежим мълчаливо с преплетени крайници. Отне ми доста време да се съвзема, и когато най-накрая го сторих, прочистих гърло и заговорих.

— Цяла нощ ли ще останеш в мен?

— Разбира се, че не.

Излезе от мен, което ме накара да се почувствам празна. Отиде до гардероба си, хвърляйки презерватива далеч.

— Какво правиш?

— Обличам се.

— Защо?

— За да те закарам вкъщи и да се върна, за да се наспя. — Той пъкна краката си в панталоните, облече си риза и тогава се обърна към мен. — Колко време ти трябва, за да се приготвиш?

— Не искам да си ходя — поклатих глава. — Искам да остана.

— Тук?

Той изглеждаше напълно объркан.

— Да, тук.

— През цялата нощ?

Кимнах, а той стоеше там и ме гледеше така, сякаш току-що го бях помолила да направи немислимото. Погледът, който ми хвърли, беше изпълнен с болка и съжаление, и за момент се почувствах наистина гадно, че изобщо го бях помолила за това.

— Обри, аз не... — Той въздъхна. — Никога не позволявам на някой да прекара нощта с мен.

— Тогава нека аз бъда първата.

Продължи да се вира в мен, като потупваше с пръсти по брадичката си, след което се обърна към гардероба и извади бяло горнище и долнище на пижама.

— Можеш да спиш с тези.

Подаде ми ги и аз се протегнах да ги взема, но той поклати глава.

— Изправи се.

Измъкнах се от леглото и се изправих пред него.

Не бързаше, докато ми помагаше с горницето — целуваше всеки сантиметър от голата ми кожа, докато не стигна най-горното копче, и когато закопча и него, ме целуна по устните.

Очаквах, че ще ми помогне и с панталоните, но той ги захвърли през стаята.

— Скачай в леглото.

Усмивайки се, се пъхнах под завивката, докато той гасеше светлините.

Само няколко секунди по-късно се присъедини към мен, като ме придърпа към гърдите си.

— Доволна ли си? — прошепна той.

— Да...

— Сигурна ли си? Има ли нещо друго, което искаш да направя за теб тази нощ?

— Тази нощ не, но утре можеш да ми направиш закуска.

— Прекаляваш.

— Само в случай че промениш мнението си, бих искала белгийски вафли, бекон, нарязани ягоди и портокалов сок.

— Освен ако не искаш да изядеш всички тези неща от пениса ми, значи няма да стане. — Той стисна задника ми. — Заспивай, Обри.

* * *

Сутринта се събудих и осъзнах, че бях сама в леглото на Андрю. Погледнах към мястото, на което беше спал, и забелязах бележка от канцеларските материали на „Грийнууд, Бах и Хамилтън“:

Трябваше да отида в офиса, за да се срещна с нов клиент. Ще се върна, за да те закарам вкъщи.

Андрю

ПП: Можеш да вземеш колекцията си от гащички.

Измъкнах се от леглото, готова да изследвам апартамента му, но изведнъж някой почука на вратата. Изтичах и завъртях дръжката, очаквайки да видя Андрю, но там стоеше непознат човек, облечен в черно.

— Ъмм, здравей? — Надявах се, че не изглеждам твърде объркана.

— Вие ли сте Обри Евърхарт?

— Да...

— Чудесно. — Той ми подаде бяла чанта. — Белгийски вафли, бекон, нарязани ягоди и портокалов сок, нали така?

ГЛАВА 6

Опровергаване (юрид.): *Изявление в отговор на ответника да подаде жалба в съдебно дело, на твърдение (изразяване на факт), което не е вярно.*

Няколко дни по-късно...

Андрю

Официално се бях побъркал.

Задъханата от поредния оргазъм Обри седеше върху мен във ваната.

За трети път тази седмица прекарваше нощта в апартамента ми и беше безсмислено да се преструвам, че имам нещо против.

Не бях сигурен какво, по дяволите, се случваше, но тя определено ми беше влязла под кожата. Промъкваше се във всяка моя мисъл и колкото и да се опитвах да я изхвърля от ума си, като си напомнях, че това между нас е само временно, тя навлизаше все по-дълбоко в живота ми.

— Защо си толкова мълчалив тази нощ? — попита тя.

— Не ми ли е позволено да мисля?

— Не и когато имаш гола жена в скута си.

— Давах ѝ възможност да си отпочине. — Плъзнах ръцете си под бедрата ѝ. — За какви ненужни глупости искаш да говорим днес?

— Не са ненужни. Става дума за семейството ти.

— Какво за семейството ми?

— Все още ли са в Ню Йорк?

Овладях се и не стиснах челюст, както ми се искаше да направя.

— Не знам.

— Не знаеш? — Тя повдигна вежди. — Какво имаш предвид с това „не знам“? Не се ли разбирате?

— Не... — Въздъгнах. — Нямам родители.

Тя наклони глава на една страна.

— Тогава защо си спомням, че през първия месец, когато се срещнахме, ти ми разказа една история за майка ти?

— Каква история?

— Историята за Сентръл Парк и сладоледа. — Тя ме погледна в очите, сякаш очакваше да кажа нещо. — Разказа ми, че всяка събота те е водила там на детски панаир. Каза ми и че най-яркия ти спомен е когато сте чакали на опашка един час под дъжда, само за да си вземете ванилов сладолед.

Примигнах.

— Такава ли е историята? Или се бъркам?

— Не — казах, — точно така е, но оттогава не съм я виждал.

— О! — Тя сведе поглед. — Съжалявам.

— Недей. — Прокарах пръст по устните ѝ. — Справям се добре и сам.

— Може ли да ти задам още няколко въпроса?

— Вече премина лимита за въпроси за деня.

Тя извъртя очи.

— Какво означават всичките тези „Е“ и „Х“ от снимките в коридора?

Внезапно в гърдите ми се появи така познатата болка.

— Нищо.

— Щом мразиш Ню Йорк толкова много и не искаш да говориш за миналото си и това, което се е случило преди шест години, тогава защо си закачил толкова много от тези спомени на стената си?

— Обри...

— Добре, забрави за този въпрос. Ами цитатът на латински върху сърцето ти? Какво означава?

— „Една лъжа поражда друга.“

Целунах я, преди да успее да попита още нещо. Започвах да се чудя защо не беше станала проклет журналист, вместо балерина.

— Твой ред е — тихо каза тя. — Можеш да ме попиташ каквото поискаш.

— Предпочитам да те изучавам отново.

Стиснах бедрата ѝ и се изправих с нея, помагайки ѝ да излезе от ваната, след което се подсушихме и се върнахме в спалнята. Точно когато я придърпах към мен, някой позвъни два пъти на вратата.

Въздъгнах.

— Вечерята е подранила.

Плъзнах се в чифт панталони и тениска, които носех вкъщи и се отправих към вратата с кредитната ми карта в ръка.

В секундата, в която отворих вратата, се изправих пред последния човек на земята, когото исках да видя. Ава.

— Да не си посмял, по дяволите, да ми я затръшнеш в лицето — изсъска тя. — Трябва да поговорим.

— Как не, по дяволите. — Пристъпих навън и затворих вратата след мен. — Колко пъти трябва да ти кажа, че не си желана тук?

— Колкото е нужно, за да ме накараш да повярвам — подигра се тя. — Попитайте ме защо дойдох в Дърам, господин Хамилтън. Угоди ми и най-накрая ще се разкарам.

— Така или иначе ще се разкараш — казах твърдо. — Изобщо не ми пука защо си дошла.

— Дори и да се отнася за подписа ми върху документите по развода?

— Можеше да ми ги изпратиш по пощата. — Стиснах зъби. — И след като съм сигурен, че ще ги оспориш, съм решен да изчакам, докато не свършат всичките ти възможности. Сигурен съм, че в секундата, в която открият какъв клиент си наистина, адвокатите ти ще те разкарат.

— Всичко, което искам, е десет хиляди на месец.

— Поискай пари от мъжа, който те чукаше в спалнята ни, докато аз бях на работа. — Изгледах я свирепо. — Или по-добре попитай съдията, когото „изчука срещу услуга“, или, хей, ако си в настроение, изчукай и бившия ми най-добър приятел. Сексът с него винаги те караше да се чувстваш по-добре, нали така?

— И ти не беше господин Перфектен.

— Никога не съм ти изневерявал, мамка му, и никога не съм те лъгал.

Последва мълчание.

— Пет хиляди на месец.

— Майната ти, Ава.

— Знаеш, че никога не се отказвам — каза тя, а очите ѝ се разшириха, докато отстъпвах навътре към апартамента ми, — винаги получавам каквото искам.

— Аз също.

Затръшнах вратата в лицето ѝ и грозните спомени отново се завърнаха с пълна сила.

Дъжд. Ню Йорк. Разбито сърце.

Виждайки отново Ава, чувайки манипулативния ѝ глас и чувството на познатата болка в гърдите ми ме накараха да осъзная, че не мога да направя същата грешка отново.

Обри вече задаваше въпроси, опитвайки се по свой начин да изрови от живота ми толкова, колкото можеше, мислейки си, че ако се задържи достатъчно дълго наоколо, нещата между нас ще се получат. Но това никога нямаше да се случи, не и след като видях Ава и след като знаех колко далеч би стигнала само, за да ме съсипе отново.

Официално приключвах с тази игра на моногамия, която играехме през последните няколко седмици. Определено беше забавно и различно от всичко друго, но след като не можехме да бъдем заедно, всичко това беше безсмислено.

Отправих се обратно в спалнята ми и видях Обри, която ми се усмихна, докато се качваше на леглото.

— Къде е вечерята? — попита тя, като наклони главата си на една страна. — До вратата ли я остави?

— Не. — Поклатих глава и започнах да събирам нещата ѝ, натъпквайки ги в чантата ѝ.

— Какво правиш? — попита тя.

— Не можеш да останеш.

— Добре... — Тя се изправи. — Какво се случи? Искаш ли да поговорим за...

— Не искам да говоря за нищо друго с теб — просъсках. — Просто искам да те закарам у вас, по дяволите.

— Какво? — Изглеждаше объркана. — Какво ти става? Защо...

— Увери се, че си събрала всичките си боклуци от банята ми, защото няма да стъпиш повече тук.

— Защо не?

— Защото ще започна да чукам някоя друга. — Вдигнах чантата ѝ. — Мисля, че прекарах повече от достатъчно време с теб, не мислиш ли?

— Андрю... — Тя пребледня. — За какво е всичко това? Откъде идва всичко това?

— От същото място, от което е идвало винаги. Излъга ме веднъж, ще ме излъжеш отново.

— Мислех, че сме го преживели.

— Ти да, но не и аз.

— Какво искаш да кажеш?

— Казвам, че трябва да си събереш всички неща и да те закарам у вас. От тук нататък ти си ми стажантка, а аз твой шеф. Завинаги ще бъдеш госпожица Евърхарт, а аз господин Хамилтън.

— Андрю...

— Господин шибан Хамилтън.

Тя се втурна към мен и грабна чантата си, а от очите ѝ закапаха сълзи.

— Майната ти! Майната ти! Това е последният път, в който се ебаваш по този начин с мен.

Изхвърча от апартамента ми, като затръшна вратата след себе си.

Въздъгнах и внезапно почувствах пристъп на вина в гърдите, но знаех, че така беше правилно.

Или трябваше да приключа с тази глупост, или по-късно да бъда виновен за това, че съм ѝ разбил сърцето.

Излязох на балкона и запалих пура, гледайки към безлунното небе. Чувствах се зле заради това, че бях приключил нещата по този начин, и заради това, че я бях изхвърлил без никакво обяснение, но трябваше да се върна към старото си аз, преди да нагазя по-дълбоко и да ѝ отдам сърцето си.

ЕПИЛОГ

Заклучителна пледоария (юрид.): *Крайното резюме на адвокат от името на клиента, след като всички доказателства са били предоставени и от двете страни.*

Андрю (Е... тогава се казвах Лиъм А. Хендерсън)

Преди шест години

Ню Йорк

Имаше нещо в този град, което отново ми даваше надежда. Беше в оптимизъма, който витаеше във въздуха, в мигащите светлини, които светеха по-ярко от всеки друг град, и в мечтателите, които ден след ден изпълваха улиците и не се отказваха, докато не спечелят. Нямахме друг град като този и нищо не можеше да ме примами да напусна границите му.

Увих ръка около кръста на жена ми, докато слънцето се скриваше в далечината. Стояхме на Бруклинския мост и се усмихвахме, защото бях привлякъл още един важен и богат клиент във фирмата ми.

— Мислиш ли, че един ден вестниците ще разкажат истината за първия ти случай? — Тя насочи светлозелените си очи към мен. — Или мислиш, че ще продължат да я покриват?

Въздъгнах.

— Ще я покриват. Съмнявам се, че правителството иска хората да разберат, че някакво хлапе, което току-що е завършило право, е разкрило един от заговорите им. Ще бъде обида за организацията им.

— Значи нямаш нищо против да те принизят до защитник на някакво си дело, което ще се проведе след десет години? Има адвокати, които не получават признание и след двеста години, Лиъм. Всичко това устройва ли те?

— Защо да не ме устройва? — Целунах я по челото. — Нямам нужда от вестниците, за да си набавям клиенти. Хората вече познават името ми.

— Не бъди толкова скромнен. — Тя поклати глава и прошепна: — Името ти трябва да бъде сложено на всеки билборд в града. Шибани задници...

Усмигнах се и затегнах хватката си около кръста ѝ, след което тръгнахме обратно към колата. От всички хора, които влизаха в живота ми, само Ава Санчез беше вечна.

Тя беше единствената жена, която бях обичал някога, и от деня, в който я направих своя на сватбата ни преди три години, се заклев, че това никога няма да се промени.

— Мислех си — каза тя, докато се настаняваше на седалката до шофьора, — че може би следващия уикенд тримата с Кевин може да отидем на среща за необвързани.

— Защо ни е да ходим на срещи за необвързани?

— Заради Кевин. Нуждае се от свой собствен живот. Уморих се от това да виси около нас през цялото време. Достатъчно лошо е, че всички работим заедно във фирмата ти, но трябва ли да прекарваме и всеки уикенд заедно?

Смеейки се, подкарах надолу по улиците към дома, който споделяхме. Това беше първата ми покупка след случая с правителството, и Ава беше настояла да купим най-скъпата.

„Защото го заслужаваш — беше ми казала. — Никога не се глезиш и не си позволяваш скъпи неща... и това е единственото нещо, което не разбирам в теб, Лиъм. Толкова си мил към всички, но към себе си...“

Паркирах колата пред дома ни и незабавно излязох и отворих вратата на Ава, която, както обикновено, прошепна:

— Обзалагам се, че ще изкрещи първо за теб.

В секундата, в която влязохме вътре, познатият сладък глас изкрещя:

— Татеееее!

Пуснах ръката на Ава и се наведох към дъщеря ми — Ема Хендерсън, която се хвърли в разтворените ми обятия. Тя беше най-добрата част от деня ми, най-добрата част от живота ми и един поглед към нея бе достатъчен да ме накара да се усмихна с усмивка, която не слизаше от лицето ми.

Целунах челото ѝ, докато тя не спираше да бърбори несвързано за това какво са правили през деня с детегледачката ѝ, което ме накара

да се усмихна към сините ѝ очи, които сезираха в моите.

Сега съм наясно, че тогава бях прекалено сляп и щастлив, за да го видя, но през следващите месеци животът ми щеше да се разпадне толкова бързо и неочаквано, че щях да пожелая никога да не бях съществувал. Лъжите, които щяха да бъдат разкрити, щяха да бъдат толкова унищожителни и разрушителни, че целият ми живот щеше да рухне около мен. Но най-лошата част — частта, която щеше да ме пречупи — беше, че така и не разбрах, че този момент с „дъщеря ми“ щеше да бъде последният хубав спомен от Ню Йорк, който щях да имам.

Редактори: Ralna, ganinka, 2015

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.